

Sygn. akt V.2 Ka 562/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2015 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział V Karny Sekcja Odwoławcza

w składzie:

Przewodniczący: SSO Jacek Myśliwiec

Protokolant: Justyna Napiórkowska

w obecności Wandy Ostrowskiej Prokuratora Prokuratury Okręgowej

po rozpoznaniu w dniu 30 listopada 2015 r.

sprawy:

R. L. /L./

s. T. i S.

ur. (...) w R.

oskarżonego o przestępstwo z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, art. 207 § 1 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez : prokuratora , obrońcę oskarżonego, oskarżycielki posiłkowe

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu Zdroju

z dnia 23 lipca 2015r. sygn. akt II K 1184/13

I.zmienia zaskarżony wyrok w punkcie 3 w ten sposób, że z podstawy prawnej wymiaru kary łącznej eliminuje art. 85a kk;

II.w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III.obciąża tytułem opłaty za II instancję :

-oskarżonego kwotą 300zł (trzysta złotych);

-oskarżycielkę posiłkową B. L. kwotą 60zł (sześćdziesiąt złotych)

i zasądza od nich wydatki za postępowanie odwoławcze w kwotach po 4 zł (cztery złote).

IV.zwalnia oskarżycielki posiłkowe : J. L. i A. L. od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn.akt V.2 Ka 562/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 lipca 2015r. Sąd Rejonowy w Jastrzębiu Zdroju uznał oskarżonego R. L. za winnego tego, że :

I. w okresie od 28 kwietnia 1999 roku do września 2000 roku i od kwietnia 2001 roku do sierpnia 2001 roku oraz od 22 lipca 2002 roku do grudnia 2007 roku i od stycznia 2009 roku do listopada 2013 roku w R. i J., poprzez wszczynanie awantur domowych z błahego powodu, wyzywanie słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, wyliczanie pieniędzy na utrzymanie dzieci, grożenie pozbawieniem życia, poniżanie, krytykowanie, popychanie, szarpanie, uderzanie rękami, duszenie znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną B. L., a ponadto w dniu 28 kwietnia 1999 roku w R. poprzez bicie pięściami po głowie i całym ciele, szarpanie za włosy i piersi spowodował u pokrzywdzonej obrażenia ciała w postaci liniowego podbiegnięcia o długości 5 cm na okolicy czołowej, obrzęku i bolesności żuchwy po stronie prawej, zasinienia na prawej piersi o wymiarach 4x3,5 cm, zasinienia lewego uda o wymiarach 3x2 cm oraz bolesności uciskowej krtani i karku co naruszyło czynności narządów jej ciała na okres poniżej 7 dni po myśli art. 157 § 2 kk, ponadto w dniu 22 lipca 2002 roku w J. poprzez uderzenie w twarz, przytrzymywanie za ramiona oraz duszenie spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci śladowego obrzęku i bolesności lewego policzka, wybroczyn krwawych na szyi po stronie lewej, wybroczyn krwawych na lewym barku w okolicy nadłopatkowej oraz krwiaka podskórnego po stronie lewej w okolicy łopatki co naruszyło czynności narządów jej ciała na okres poniżej siedmiu dni w myśl art. 157 § 2 kk, a ponadto w dniu 20 września 2013 roku w J. poprzez szarpanie, złapanie za ramiona i popychanie spowodował u pokrzywdzonej obrażenia w postaci stłuczenia ramienia prawego z podbiegnięciem krwawym około 1,5 cm oraz stłuczeniem i naciągnięciem mięśni karku, co naruszyło czynności narządów ciała na okres poniżej dni siedmiu w myśl art. 157 § 2 kk czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 207 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk przy zastosowaniu art. 11 § 2 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył mu karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności,

II. W okresie od kwietnia 2013 roku do listopada 2013 roku w J. poprzez wszczynanie awantur z błahego powodu, wyzywanie słowami wulgarnymi i powszechnie uznanymi za obelżywe, poniżanie, utrudnianie dostępu do łazienki i korzystania z przedmiotów gospodarstwa domowego znęcał się psychicznie nad swoimi córkami J. L. i małoletnią A. L. czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 207 § 1 kk i za to na podstawie art. 207 § 1 kk wymierzył mu karę 5 miesięcy pozbawienia wolności,

Na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 85a kk w zw. z art. 86 § 1 kk w miejsce wyżej orzeczonych kar pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu R. L. karę łączną w wymiarze 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. art. 69 § 1 i § 2 kk oraz art. 70 § 1 pkt 1 kk w brzmieniu ustalonym ustawą z dnia 06.06.1997 roku (Dz. U. nr 88 poz. 553 z późn. zm.) w zw. z art. 4 § 1 kk warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. L. kary łącznej 1 roku i 5 miesięcy pozbawienia wolności na okres 4 lat tytułem próby.

Na podstawie art. 73 § 1 kk oddał oskarżonego R. L. w okresie próby pod dozór kuratora sądowego,

Na podstawie art. 72 § 1 pkt 1, 4 i 8 kk zobowiązał oskarżonego R. L. w okresie próby do:

- informowania kuratora o przebiegu okresu próby,
- kontynuowania pracy zarobkowej,
- poprawnego traktowania pokrzywdzonych B. L., J. L. i A. L.,

Na podstawie art. 46 § 1 kk orzekł wobec oskarżonego R. L. obowiązek zadośćuczynienia za doznaną krzywdę poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych a to:

- B. L. kwoty 5.000 złotych,
- A. L. i J. L. kwoty po 1.000 złotych.

Na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 2 ust 1 pkt 3 ustawy z dnia 23.06.1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tj. D. U. z 1983 roku Nr 49 poz. 223 z póź. zm.) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania obejmujące wydatki w kwocie 445,00 złotych oraz opłatę w wysokości 300,00 złotych.

Apelacje od powyższego wyroku złożyli : prokurator, obrońca oskarżonego oraz oskarżycielki posiłkowe.

Prokurator zaskarżył powyższy wyrok w całości . Powołując się na przepisy art. 427 §1 i 2 kpk, art. 438 pkt 1 i 2 kpk oraz art. 439§1 pkt 9 kpk wyrokowi zarzucił:

-obrazę przepisu prawa materialnego, a to art. 101 §2 kk polegającą na skazaniu oskarżonego R. L. za czyny z art. 157 §2 kk popełnione w dniach 28 kwietnia 1999r. i 22 lipca 2002r. , mimo , iż nastąpiło przedawnienie ich karalności, co stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia określoną w art. 439 §1 pkt 9 kpk,

-obrazę przepisu postępowania mającą wpływ na treść orzeczenia, a to art. 17§1 pkt 9 kpk polegająca na skazaniu oskarżonego R. L. za czyny z art. 157 § 2 kk popełnione w dniach 28 kwietnia 1999r. i 22 lipca 2002r. w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny nie zarzucił oskarżonemu popełnienia ww czynów co skutkowało wyjściem przez Sąd poza granice aktu oskarżenia i stanowi bezwzględną przyczynę uchylenia orzeczenia opisaną w art. 439 §1 pkt 9 kpk.

Podnosząc powyższe zarzuty na zasadzie art. 437 kpk wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego na podstawie art. 425 kpc i art. 444 kpk zaskarżył powyższy wyrok w całości i na podstawie art. 439§1 pkt 9 oraz art. 438 pkt 1, 2 i 3 kpk oraz art. 427 §1 i §2 kpk wyrokowi temu zarzucił:

I.obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 101§2 kk polegającą na skazaniu oskarżonego za czyny z art. 157§2 kk popełnionego w dnia 28 kwietnia 1999r. i 22 lipca 2002r. mimo,iż nastąpiło przedawnienie ich karalności;

II.obrazę przepisów postępowania , które miały istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 17 §1 pkt 9 kpk poprzez skazanie oskarżonego za czyn z art. 157 §2 kk popełnione w dniach 28 kwietnia 1999r. i 22 lipca 2002r. w sytuacji gdy oskarżyciel publiczny nie zarzucił oskarżonemu popełnienia ww.czynów co skutkowało wyjściem przez Sąd poza granice aktu oskarżenia.

Nadto z ostrożności procesowej na wypadek nieuwzględnienia powyższych zarzutów wyrokowi temu zarzucił:

III.obrazę przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść wyroku, a w szczególności art. 4 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk poprzez oparcie ustaleń co do winy oskarżonego jedynie na okolicznościach obciążających go i przy pominięciu dowodów i okoliczności świadczących na jego korzyść oraz poprzez naruszenie zasad swobodnej oceny dowodów i oceny zebranego materiału dowodowego w sposób sprzeczny ze wskazaniami wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, a przejawiające się w :

1).przyjęciu za podstawę poczynionych ustaleń faktycznych w sprawie zeznań pokrzywdzonych B. L., J. L., A. L., jak również członków rodziny B. L. tj. matki M. K. oraz ciotki T. S., pomimo, iż zeznania te były nielogiczne, wzajemnie sprzeczne oraz z uwagi na istniejący konflikt z oskarżonym ukierunkowane na przedstawienie go w negatywnym świetle, a nadto nie znajdowały potwierdzenia w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a zatem nie powinny stanowić podstawy ustaleń faktycznych w sprawie;

2).uznaniu wyjaśnień oskarżonego R. L. , jak również zeznań świadków B. L. , S. L. oraz M. L. jako niezasługujących na przyznanie im waloru wiarygodności jako zmierzających do wybielenia wizerunku oskarżonego i jego postępowania w sytuacji gdy zeznania te były spójne, logiczne oraz wzajemnie ze sobą korespondowały, jak również z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowy, a zatem również winny stanowić podstawę poczynionych przez Sąd ustaleń faktycznych w sprawie ;

3).pominięciu przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie zeznań świadków W. D., A. R. , B. R. oraz D. O., jak również dokumentacji dot. interwencji policyjnych w miejscu zamieszkania oskarżonego i

pokrzywdzonych, związanej z procedurą (...) wobec B. L. , a także akt postępowania przygotowawczego w sprawie o sygn. 1 Ds. 757/14 w zakresie , w jakim dowody te świadczyły na korzyść oskarżonego;

IV.błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, który miał wpływ na jego treść, a wynikający z przyjęcia, iż:

1.oskarżony znęcał się psychicznie i fizycznie nad swoją żoną B. L. czym wyczerpał ustawowe znamiona występku z art. 207§1 kk w zw. z art. 157 §2 kk w zw. z art. 11 §2 kk podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie dawał podstaw do takich ustaleń, a wręcz wskazywał , iż oskarżony nigdy nie znęcał się fizycznie i psychicznie nad pokrzywdzoną , natomiast jego ewentualne niewłaściwe zachowania wobec pokrzywdzonej były reakcją na naganne zachowanie samej pokrzywdzonej;

2.oskarżony znęcał się psychicznie nad swoimi córkami J. L. i małoletnią A. L. podczas gdy całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wskazywał, iż oskarżony nigdy nie dopuścił się wobec swoich córek zachowań, które mogłyby wyczerpać znamiona znęcania psychicznego tj. występku z art. 270 § 1 kk.

Stanowiąc powyższe zarzuty na podstawie art. 439§1 kpk i art. 437 kpk wniósł o:

-uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji ,

ewentualnie

-zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu

Oskarżycielki posiłkowe w apelacji osobistej zaskarżyły powyższy wyrok w części tj. punkt 7 wyroku wnosząc o jego zmianę na podstawie art. 46 §1 kk w części orzekającej wobec oskarżonego R. L. obowiązek zadośćuczynienia za wyrządzone krzywdy poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych:

-B. L. kwoty 25.000zł

-A. L. i J. L. kwoty po 5000zł.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego na uwzględnienie nie zasługiwała. Odnosząc się do pierwotnego wątku tejże apelacji, a to zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 101 §1 kk oraz obrazy przepisów postępowania przez naruszenie dyspozycji art. 17 §1 pkt 9 kpk stwierdzić należy, że jej autor całkowicie abstrahuje od charakteru i istoty przestępstwa z art. 207§1 kk. Otóż w tym miejscu godzi się jedynie przypomnieć, że przestępstwo stypizowane w art. 207 kk z reguły jest działaniem złożonym z wielu fragmentów wykonawczych działania przestępczego. Pojęcie znęcania w podstawowej postaci ze swej istoty zakłada powtarzanie przez sprawcę w pewnym przedziale czasu zachowań skierowanych wobec pokrzywdzonego. Zachowań , które mają swoje desygnaty w postaci norm ujętych w kodeksie karnym, a które w ujęciu całościowym tworzą pojęcie „znęcania” w rozumieniu art. 207 kk. Kumulacyjny zbieg przepisu art. 207 § 1 i 2 kk z innymi przepisami będzie zwłaszcza uzasadniony w tych przypadkach, w których znęcanie się wywołało skutek wykraczający poza ramy pojęcia znęcania i wyczerpało znamiona innego przestępstwa (np. naruszenie czynności narządów ciała lub rozstrój zdrowia - OSNKW 1976 nr 7 poz. 8.). Tak więc oczywistym jest, iż w przedmiotowej sprawie zachowanie oskarżonego ujęte w formie kumulatywnej z art. 157§2 kk nie jest bytem samoistnym lecz elementem znęcania się. Innymi słowy reguły przedawnienia określone w art. 101 kk mają zastosowanie do zachowania oskarżonego wyczerpującego dyspozycję art. 207 kk tj. znęcania, nie zaś jak sugeruje to skarżący do traktowanego jako odrębne zachowanie czynu z art. 157 §2 kk. Tak więc pogląd autora apelacji jako całkowicie chybiony uwzględniony być nie mógł. Również kolejny z zarzutów, a to naruszenie art. 17 §1 pkt 9

kpk na uwzględnienie nie zasługiwał. Należy zwrócić uwagę, iż oskarżyciel publiczny formułując zarzut oskarżenia ujął go jako znęcanie, a zatem jak już wyżej wspomniano zespół różnych zachowań. W przedmiotowej sprawie Sąd Rejonowy wyłącznie zarzut ten doprecyzował poprzez dookreślenie skutków działania oskarżonego. Nie może zatem być mowy o tym, iż Sąd Rejonowy wyszedł poza ramy określone aktem oskarżenia czy też akt oskarżenia nie obejmował tych zachowań oskarżonego co wydaje się być z punktu widzenia logiki tożsame. Jak się wydaje w tym zakresie obrońca oskarżonego w sposób zupełnie bezkrytyczny powielił nie do końca przemyślane zapewne argumenty apelacji prokuratora. Przechodząc do kolejnych zarzutów, które skarżący sformułował jako alternatywne stwierdzić należy, iż także one były nietrafne i w związku z tym nie zasługiwały na uwzględnienie. Apelacja ta bowiem w zakresie, w jakim kwestionowała ustalenia faktyczne w zaskarżonym wyroku całkowicie pozbawiona była słuszności. Polemizując z ustaleniami faktycznymi autor apelacji usiłował wykazać, że Sąd I instancji bezpodstawnie odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego i ustalenia oparł na zeznaniach świadków, w tym pokrzywdzonych, które zdaniem skarżącego budzą wątpliwości co do ich wiarygodności. Skarżący kwestionował nadto ocenę dowodów przeprowadzoną przez Sąd I instancji podnosząc, że zgromadzone w sprawie dowody oceniono przekraczając granice swobodnej oceny dowodów. Przed odniesieniem się do tego ostatecznego stwierdzenia należy przede wszystkim podkreślić, że wynikające z art. 7 kpk prawo swobodnej oceny dowodów jest jedną z najistotniejszych prerogatyw Sądu, a zarzut obrazy tego przepisu może być skuteczny tylko wtedy, gdy zostanie wykazane, że Sąd orzekający oceniając dowody naruszył zasady logicznego rozumowania, nie uwzględnił przy ocenie dowodów wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego. Z kolei zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia byłby słuszny tylko wtedy, gdyby Sąd I instancji oparł swój wyrok na faktach, które nie znajdują potwierdzenia w wynikach postępowania dowodowego albo też z faktów tych wysnuł wnioski niezgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Takich uchybień Sąd Rejonowy w przedmiotowej sprawie się nie dopuścił albowiem Sąd ten wskazał dowody, na których oparł ustalenia co do zachowania się oskarżonego w relacji z pokrzywdzonymi, a jednocześnie wskazał przesłanki, którymi kierował się odmawiając wiary dowodom przeciwnym. Sąd I instancji – mając do wyboru przeciwstawne relacje dotyczące zachowania oskarżonego poczynił ustalenia opierając się na zeznaniach pewnej grupy świadków, w tym pokrzywdzonych uznając je za wiarygodne, zaś zeznaniom innej grupy świadków oraz wyjaśnieniom oskarżonego tego waloru odmówił. Z faktu, że Sąd merytoryczny dokonał oceny dowodów, do czego zresztą był zobowiązany, nie wynika samo przez się, że poczynione ustalenia faktyczne są błędne jeśli ocena dowodów zebranych w sprawie nie wykracza poza ramy określone w przepisach postępowania zwłaszcza zaś w art. 4 i 7 kpk. W istocie Sąd Rejonowy dokonał oceny dowodów w sposób bezstronny, nie przekroczył granic oceny swobodnej, a przy tym uwzględnił zasady wiedzy i doświadczenia życiowego zaś swój pogląd na ostateczne wyniki przewodu sądowego przekonująco uzasadnił w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku. Co do świadków B. L., J. L. A. L., T. S., na podstawie zeznań których Sąd merytoryczny oparł swoje ustalenia faktyczne, to zeznania te wbrew wywodom skarżącego co do istotnych dla sprawy elementów są z sobą zbieżne. Występujące różnice w zeznaniach omawianej w tej grupie świadków dotyczą okoliczności mało istotnych lub wręcz nieistotnych dla sprawy. W żadnym jednak razie nie dyskredytują wartości dowodowej zeznań tych świadków. Co należy podkreślić, charakterystycznym dla tej grupy świadków, a zwłaszcza pokrzywdzonych, jest brak w treści zeznań tendencyjności. Nie zawierają one bowiem stwierdzeń, które w oczywisty sposób, narzucałyby pogląd, iż traktują je instrumentalnie, chcąc złośliwie skierować wobec oskarżonego postępowanie karne. Jest wręcz odwrotnie. Zeznania te bowiem poza pewnymi fragmentami pozbawione są emocji i obiektywnie relacjonują zachowanie oskarżonego. W treści tych zeznań znajdują się sformułowania nie tylko piętnujące oskarżonego, ale również wskazujące na prawidłowe zachowanie i funkcjonowanie oskarżonego w rodzinie. Można więc przyjąć, iż są to relacje obiektywne. Świadczenie ci nie kryją, iż w trakcie zajść pokrzywdzone zwłaszcza B. L., również używała zwrotów obraźliwych wobec oskarżonego lecz to zachowanie należy traktować jako reakcja obronna, która nie pozbawia działań oskarżonego cech znęcania. Nie może być bowiem mowy o ekwiwalentności tych zachowań, gdyż oskarżony w relacji z pokrzywdzonymi miał wyraźną przewagę. Odnośnie wyjaśnień oskarżonego oraz zeznań świadków W. D., A. i B. R., D. O. to wypada tylko zauważyć, że tak wyjaśnienia jak i zeznania tych świadków zostały poddane przez Sąd I instancji wnikliwej analizie i konfrontując je z całokształtem ujawnionych okoliczności Sąd Rejonowy uznał je za nieprzekonywujące. Taka ocena tych dowodów nie zawiera w sobie ani błędu ani nie jest oceną dowolną, skoro została poparta wszechstronną analizą całokształtu okoliczności sprawy. Podnoszony przez skarżącego fakt, iż także wobec pokrzywdzonej B. L. prowadzona była procedura tzw. Niebieskiej Karty obrazu tego nie może zmienić, gdyż w tym przypadku fakty wskazują, iż

mieliśmy do czynienia z typowym działaniem nękającym ze strony oskarżonego, który złożył w tym zakresie stosowne oświadczenie. Generalnie zarzuty i argumenty apelacji miały charakter czysto polemiczny sprowadzając się do negowania ocen i ustaleń sądowych i zastępowania ich ocenami i wnioskami własnymi, w żadnym zaś razie nie podważają one trafności rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W świetle zebranego i prawidłowo ocenionego przez Sąd I instancji materiału dowodowego nie ulega wątpliwości, że oskarżony dopuścił się przypisanych mu przestępstw. Mając powyższe na uwadze i uznając analizę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy za prawidłową Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie winy ani też podstaw do jego uchylenia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Wymierzone oskarżonemu kary tak jednostkowe jak i łączna pozbawienia wolności zwłaszcza, iż ta ostatnia orzeczona została z warunkowymi zawieszeniem jej wykonania, nie mogą być postrzegane jako rażąco niewspółmiernie surowe. Wręcz odwrotnie - biorąc pod uwagę czasookres działania i stopień społecznej szkodliwości są one łagodne. Sąd nie uwzględnił apelacji oskarżycielek posiłkowych w zakresie, w którym postulowały one podwyższenie kwot zadośćuczynienia. Przy określenia wysokości zadośćuczynienia Sąd powinien brać pod uwagę nie tylko rozmiar krzywd, jakich doznały pokrzywdzone od oskarżonego, ale także jego realne możliwości majątkowe i płatnicze. W przedmiotowej sprawie mimo, iż działania oskarżonego było niewątpliwie uciążliwe i wiązało się z dotkliwymi przeżyciami psychicznymi nie nosiło jednak cech brutalności czy też szczególnego okrucieństwa. Z drugiej zaś strony jego możliwości płatnicze zwłaszcza biorąc pod uwagę zobowiązania alimentacyjne z całą pewnością nie pozwalają na realne zaspokojenie sformułowanych w apelacji roszczeń pokrzywdzonych. W ocenie Sądu Odwoławczego Sąd merytoryczny właściwie ocenił te podstawowe parametry decydujące o wysokości zadośćuczynienia i określone w wyroku kwoty nie mogą uchodzić za kwoty „symboliczne”. Z tych powodów Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok. Jediną korektą zostało objęte rozstrzygnięcie o karze łącznej, gdzie Sąd merytoryczny zbędnie przywołał treść art. 85a kk.